

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2018 roku

sprawy **K. S.**, syna J. i D. z domu N., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 06.08.2017 r. ok. godz. 14:40 w m. C., gm. R. prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny – motorower marki D. nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia na poziomie większym niż 0,5 promila etanolu we krwi pomimo prawomocnego zakazu orzeczonego wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia (...) sygn. akt (...) zakazu prowadzenia wszelkich mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. w zakresie zarzuczonego czynu uznaje oskarżonego **K. S.** za winnego tego, że w dniu 6 sierpnia 2017 r. ok. godz. 14:40 w m. C., gm. R. prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – motorower marki D. nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu, prowadzącym do stężenia na poziomie co najmniej 0,2 ‰ alkoholu we krwi, czym wyczerpał dyspozycję art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;
2. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku w związku z przypisaniem czynu opisanego w punkcie 1 (pierwszym);
3. w zakresie zarzuczonego czynu uznaje oskarżonego **K. S.** za winnego tego, że w dniu 6 sierpnia 2017 r. ok. godz. 14:40 w m. C., gm. R. prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – motorower marki D. nr rej. (...), pomimo obowiązywania wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego orzeczonego na okres 3 lat prawomocnym wyrokiem Sądu (...) w P. (...). z dnia (...). w sprawie o sygn. akt (...) czym wyczerpał dyspozycję art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie 3 (trzecim) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat;
5. na podstawie art. 71 § 1 kk, w związku z przypisaniem czynu opisanego w punkcie 3 (trzecim), wymierza oskarżonemu karę 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

6. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat w związku z przypisaniem czynu opisanego w punkcie 3 (trzecim);

7. na podstawie art. 10 § 1 kw kara grzywny orzeczona w punkcie 1 (pierwszym) niniejszego wyroku jako łagodniejsza nie podlega wykonaniu;

8. na podstawie art. 10 § 1 kw środek karny orzeczony w punkcie 2 (drugim) niniejszego wyroku jako łagodniejszy nie podlega wykonaniu;

9. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt VII K 668/17

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny pismem z dnia 10 sierpnia 2018 roku wniósł o sporządzenie uzasadnienia wyroku w zakresie kary oraz o nadesłanie odpisu wydanego w dniu 8 sierpnia 2018 roku wyroku wraz z uzasadnieniem (k. 78).

Sąd, mając na uwadze tak zakreślony zakres żądanego uzasadnienia, na podstawie art. 424 § 3 pkp ograniczył jego zakres stosowanie do wniosku oskarżyciela publicznego.

Oskarżony K. S. stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 178a § 4 kk. Sąd powołanym wyrokiem, po uprzednim pouczeniu w trybie art. 399 § 1 kk, przypisał oskarżonemu popełnienie jednego czynu w warunkach opisanych w art. 10 § 1 kw.

Po pierwsze, Sąd przypisał oskarżonemu czyn polegający na tym, że w dniu 6 sierpnia 2017 r. ok. godz. 14:40 w m. C., gm. R. prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – motorower marki D. nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu, prowadzącym do stężenia na poziomie co najmniej 0,2 ‰ alkoholu we krwi, wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw i za który to czyn na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 złotych (pkt 1 sentencji). Po drugie, Sąd przypisał oskarżonemu czyn polegający na tym, że w dniu 6 sierpnia 2017 r. ok. godz. 14:40 w m. C., gm. R. prowadził po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – motorower marki D. nr rej. (...), pomimo obowiązywania wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego orzeczonego na okres 3 lat prawomocnym wyrokiem Sądu (...) w P. (...) z dnia (...). w sprawie o sygn. akt (...) wyczerpujący znamiona występku z art. 244 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt 3 sentencji).

Sąd orzekając karę za przypisane oskarżonemu w punkcie 1 wykroczenie miał na względzie okoliczność, że czyn ten był zawiniony w stopniu znacznym. Oskarżony jest bowiem osobą dorosłą i dojrzałą, a w czasie popełnienia czynu miał zachowaną pełną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto, oskarżony miał obiektywną możliwość dania posłuchu normie prawnej, czego jednak nie uczynił. Oskarżony nie znajdował się również w anormalnej sytuacji motywacyjnej, która mogłaby wpływać umniejszająco na stopień winy charakteryzujący czyn oskarżonego.

Ustalając zaś stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu wykroczenia Sąd miał na względzie, że oskarżony swoim zachowaniem godził w dobro prawne w postaci bezpieczeństwa w komunikacji i stworzył zagrożenie dla innych uczestników w ruchu. Sąd miał również na względzie, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim.

Wymierzając oskarżonemu za przypisane mu w punkcie 3 przestępstwo karę pozbawienia wolności i ustalając jej wymiar Sąd miał na względzie przewidziane ustawowe zagrożenie za czyn z art. 244 kk, znaczny stopień winy i wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Odnosząc się do ustalonego stopnia winy Sąd miał na względzie te same okoliczności, które charakteryzują w zakresie ustalonego stopnia winy przypisane mu wykroczenie. Tym samym za zbędne uznać należy ponowne przytaczanie tych ustaleń.

Z kolei, ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu występku na poziomie wysokim, Sąd miał na względzie, że oskarżony przypisanym mu zachowaniem godził w istotne dobro prawne w postaci braku poszanowania dla obowiązującego z mocy wyroku zakazu prowadzenia pojazdów oraz popełnienie tego czynu niewiele ponad rok po dopuszczeniu się czynu z art. 178a § 1 kk przypisanego wyrokiem Sądu (...) w P. (...) w sprawie o sygn. akt (...) (k. 56). Na zwiększenie stopnia społecznej szkodliwości czynu wpływ miał również fakt, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, a także fakt, że oskarżony w chwili popełnienia czynu znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

Odnosząc się do obu przypisanych oskarżonemu czynów Sąd jako okoliczność obciążającą poczytał oskarżonemu fakt uprzedniej karalności (k. 64-65 oraz 56).

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał okoliczność, że oskarżony przyznał się częściowo do zarzuczonego czynu – w zakresie w jakim prowadził pojazd, pomimo prawomocnie orzeczonego środka karnego, a także w zakresie tego czynu przeprosił i wyraził skruchę (k. 68).

Rozważenie wszystkich powyżej opisanych okoliczności doprowadziło Sąd do uznania, że orzeczona za czyn z art. 87 § 1 kw kara grzywny w kwocie 500 złotych oraz orzeczona za przestępstwo z art. 244 kk kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku będą z jednej strony sprawiedliwą odpłatą za czyny przypisane oskarżonemu, a z drugiej - w wystarczającym stopniu odstraszą go od przyszłej możliwości ponownego podjęcia zachowań sprzecznych z normami prawnymi, a ponadto ukształtują zarówno w oskarżonym, jak i osobach postronnych przekonanie, że niezgodne z prawem zachowania spotykają się z adekwatną reakcją prawnokarną.

Sąd, pomimo wcześniejszej karalności oskarżonego, uznał, że zasadnym będzie skorzystanie wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (pkt 4 sentencji). Sąd mając na względzie zaprezentowaną przez oskarżonego w toku postępowania postawę oraz wyrażoną skruchę uznał, że w odniesieniu do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, a oskarżony pomny doświadczeń związanych z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym nie powróci na drogę przestępstwa, a cele wychowawcze i prewencyjne zostaną wobec oskarżonego osiągnięte, pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności i przy uwzględnieniu wymierzenia oskarżonemu obok orzeczonej kary pozbawienia wolności również kary grzywny, jako realnej dolegliwości związanej z przypisanym oskarżonemu czynem. Sąd określając długość okresu próby uznał, że okres dwuletni będzie właściwy do sprawdzenia, czy pozytywna prognoza co do dalszego postępowania oskarżonego okazała się trafiona.

Sąd obok kary pozbawienia wolności orzeczonej w związku z przypisaniem w punkcie 3 czynu z art. 244 kk oraz wobec warunkowego zawieszenia jej wykonania wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 71 § 1 kk karę grzywny w ilości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Sąd określając liczbę stawek dziennych baczyl by była ona adekwatna do okoliczności przypisanego oskarżonemu przestępstwa, opisanych we wcześniejszej części uzasadnienia. Jednocześnie, Sąd ustalając wysokość jednej stawki dziennej orzeczonej kary grzywny miał na względzie fakt, że oskarżony osiąga bieżące dochody, których źródłem jest wynagrodzenie za pracę, a także to, że oskarżony posiada zdolność i możliwość zarobkowania ze względu na swój młody wiek i dobre zdrowie. Sąd wziął również pod uwagę, że oskarżony poza swoją osobą nie posiada innych osób na utrzymaniu.

Odnosząc się zaś do dalszych środków reakcji prawnokarnej na przypisane oskarżonemu czynu, Sąd orzekł wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, przy czym za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 87 § 1 kw środek ten orzekł na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 kw w wymiarze 1 roku (pkt 2 sentencji), a za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 244 kk – na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w wymiarze 3 lat (pkt 6 sentencji). Sąd orzekając powyższe środki karne miał na względzie obligatoryjny ich charakter, a ustalając ich wymiar uwzględnił okoliczności tożsame jak przy orzekaniu kar za przypisane czyny.

Jednocześnie, w związku z zaistnieniem w niniejszej sprawie sytuacji opisanej w art. 10 § 1 kw, Sąd w punkcie 7 i 8 wyroku, orzekł o tym, że orzeczona w punkcie 1 kara grzywny oraz orzeczony w punkcie 2 zakaz prowadzenia pojazdów nie podlegają wykonaniu w związku z orzeczeniem za przypisany oskarżonemu czyn z art. 244 kk tożsamych środków reakcji prawnokarnej (pkt 5 sentencji – grzywna oraz pkt 6 sentencji – środek karny), jednakże w surowszym wymiarze.

Wreszcie, Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpsw zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, na które złożyły się kwota 195 złotych tytułem wydatków oraz kwota 320 złotych tytułem opłat od wymierzonych kar.

Na sumę powyższych wydatków złożyły się:

- ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym w kwocie po 20 zł (łącznie 40 zł) na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.),

- opłata za udzielenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł za informację dotyczącą oskarżonych (na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.),

- wynagrodzenie dla biegłych z zakresu medycyny sądowej za sporządzenie opinii w kwocie 125 zł.

Na sumę zasądzonych od oskarżonego opłat złożyły się kwota 180 złotych od orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz kwota 140 złotych od wymierzonej i podlegającej wykonaniu kary grzywny, których wysokość została ustalona na podstawie odpowiednio art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247 ze zm.).